

вантаж до перевезення в майбутньому. У такому випадку цей договір набуде ознак консенсуальності.

Отже, надзвичайну актуальність набуває проблема узгодження норм Цивільного кодексу України, Господарського кодексу України та Повітряного кодексу України щодо визначення поняття договору перевезення вантажу повітряним транспортом, правової природи перевізної послуги, правового статусу учасників договору, істотних умов договору, які не мають однозначного тлумачення в юридичній літературі, що ускладнює вирішення справ цієї категорії у судовій практиці.

Література

1. Цивільний Кодекс України від 16 січня 2003 р. №435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – №37. – Ст. 488.
2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. №436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №32. – Ст. 413.
3. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
4. Безлюдько І. О. Договір перевезення вантажу повітряним транспортом: визначення в законодавстві України / І. Безлюдько // Держава і право. – 2012. – № 24. – С. 342-346.

УДК 656.7.073.072 (043.2)

Грабошук Я. Е.,
студентка,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ,
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ДОГОВОРУ ПОВІТРЯНОГО ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ ТА БАГАЖУ

З виникненням повітряних перевезень, договір повітряного перевезення пасажирів та багажу став невід'ємною частиною сучасного правового регулювання суспільних відносин, оскільки даний правочин являється фактичним та юридичним підтвердженням здійснення перевезення.

Повітряні перевезення виконують на підставі договору. Кожний договір повітряного перевезення та його умови засвідчують документом на перевезення, виданим авіаційним підприємством або уповноваженими ним організаціями чи особами (агентами).

За договором перевезення пасажирів одна сторона (перевізник) зобов'язується перевезти другу сторону (пасажирів) до пункту призначення, а в разі здавання багажу – також доставити багаж до пункту призначення та видати його особі, яка має право на одержання багажу, а пасажир зобов'язується сплатити встановлену плату за проїзд, а у разі здавання багажу – також за його провезення [1, ч.1 ст. 910].

На нашу думку, не слід розмежовувати договір перевезення пасажирів і договір перевезення багажу. Оскільки перевезення багажу фактично є умовою договору перевезення пасажирів – перевізник, беручи на себе зобов'язання щодо переміщення фізичної особи (пасажирів) одночасно зобов'язується, відповідно до правил перевезення, доставити за її вимогою і надані нею речі (ручну поклажу і багаж).

Сторонами договору перевезення пасажирів і багажу виступають перевізник і пасажир, які мають взаємні права та обов'язки. Пасажиром може бути лише фізична особа. Повітряним перевізником є юридична або фізична особа, що виконує повітряні перевезення та має права експлуатанта авіаційної техніки. Експлуатант – особа, організація або підприємство, яке експлуатує повітряні судна або пропонує свої послуги в цій галузі.

Договір перевезення пасажирів і багажу є двостороннім, тому що кожна із сторін за договором набуває прав та обов'язків. Також він є відплатним, оскільки одним із обов'язків пасажирів є оплата послуг з перевезення та консенсуальним, адже договір вважається укладеним з моменту досягнення згоди між сторонами, що посвідчується видачею пасажирів квитка та багажної квитанції [1].

Пасажирський квиток та багажна квитанція є підтвердженням укладення договору про перевезення та відображають його умови. Відсутність, помилковість в оформленні або втрата квитка та багажної квитанції не впливають на дійсність договору перевезення [2].

Квиток надає право пасажирів на переліт відповідним рейсом

(рейсами) і зобов'язує перевізника здійснити відповідне перевезення пасажирів та його багажу, а також надати інші послуги, пов'язані з перевезенням, згідно з умовами договору перевезення [2].

Особа не має права на переліт рейсом, а перевізник або особа, уповноважена перевізником, має право визнати квиток недійсним, якщо:

- особа пред'явить пошкоджений квиток або квиток, до якого було внесено зміни не перевізником або його уповноваженим агентом з продажу;

- встановлено, що квиток придбано за фальшивою/краденою або недійсною платіжною картою (кредитною картою);

- особа не пред'явить квиток, який містить польотний купон на відповідний рейс, усі інші невикористані польотні купони, а також пасажирський купон.

Квитки, що визнані недійсними з вини перевізника, за потреби пасажирів в перевезенні підлягають переоформленню. Квитки, визнані недійсними з причини, яка не залежить від перевізника, підлягають вилученню без переоформлення. У всіх випадках перевізником або особою, що представляє його інтереси, складається акт, копія якого надається пасажирів.

Особа, яка виявлена на борту повітряного судна без квитка або з квитком, який перевізник визнав недійсним, підлягає висадці з літака. Про виявлення на борту пасажирів без квитків складається відповідний акт та повідомляється підрозділ уповноваженого органу з питань цивільної авіації, до компетенції якого належить здійснення контролю за забезпеченням авіаційної безпеки.

Пасажир зобов'язаний зберігати квиток та інші перевізні документи до закінчення перевезення, а у разі виникнення у нього претензії – до часу її вирішення. Квиток та інші перевізні документи, що видаються пасажирів, повинні бути пред'явлені на першу вимогу уповноважених осіб експлуатанта (експлуатанта аеропорту, агента з обслуговування тощо) [2].

Також, слід зазначити, що перевізник може відмовити в перевезенні чи подальшому перевезенні пасажирів (багажу) з метою забезпечення безпеки польоту та виконання вимог застосованих законів або на підставі власних обґрунтованих рішень.

Література

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство із змінами та доповненнями на 11 серпня 2013 року: (Відповідає офіц. текстові) – К. : Алерта; ЦУЛ, 2013. – 312 с.

2. Про затвердження Правил повітряних перевезень пасажирів і багажу: Наказ Міністерства інфраструктури України від 30.11.2012 р. №735. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z2219-12>.

3. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 9 – 13. – Ст. 88.

УДК 347.823.36 (043.2)

Гула Ю. В.

студентка,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВОРУ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ВАНТАЖУ АВІАЦІЙНИМ ТРАНСПОРТОМ

Повітряний транспорт в історичному вимірі є порівняно новим видом транспорту. Також, вантажне перевезення авіаційним транспортом стають дедалі поширенішими, а за певних географічних умов – навіть єдиним можливим способом переміщення вантажу.

В свою чергу, відносинам перевезення присвячено главу 64 "Перевезення" у Цивільному кодексі України (далі – ЦК України). Згідно ст. 909 ЦК України закріплено загальне визначення договору перевезення вантажу: за даним договором одна сторона (перевізник) зобов'язується доставити довірений їй другою стороною (відправником) вантаж до пункту призначення та видати його особі, яка має право на одержання вантажу (одержувачеві), а відправник зобов'язується сплатити за перевезення вантажу встановлену плату.

Але договірні зобов'язання, що впливають із договору повітряного перевезення, належать до групи договорів про надання